

hvorimod han kun kan faae Obersts Characterer ved kongelig Udnævnelse; men paa den anden Side troer jeg ogsaa, at vi i nærværende Tilfælde vilde gjøre meget bedre i aldeles ikke at henvise Sagen til Domstolene, men derimod komme den ærede Minister imøde, da han synes at være velvilligt stemt for denne Sag, og ved at stille et bestemt Forslag bringe Sagen til en endelig Afgjorelse. Men ved denne Leilighed foreligger der ogsaa en heel anden Række Sager til nærmere Afgjorelse, der, om man vil, har staaet imellem Rigsdagen og Ministeriet i de forløbne Aar, og som er af langt større Bigtighed og mere indgribende Betydning. Dengang nemlig, da Armeen blev bragt fra Krigsfod til Fredsfod, blev der inddraget en stor Mængde Officerspladser, og det blev tvivlsomt, om disse kunde komme ind under Pensionslovens Bestemmelse, som siger, at, naar en Embedsmand affædiges paa Grund af, at hans Embede inddrages, saa skal han i 5 Aar sættes paa Bartpenge. Denne Tvivl har været saa stærk, at man ikke har sat Officererne paa Bartpenge, men affædiget dem med Pension. Rigsdagen har fra sin Side tidligere gjentagne Gange yttret det Ønske, at en Reductionslov maatte blive forelagt, for at den saaledes opstaaede Ulempe kunde afhjælpes ad Lovgivningsveien, men dette er endnu ikke skeet. Da der for nogle Aar siden fremkom et Forslag her i Rigsdagen desangaaende, blev det foreslaaet at nedsætte en Commission, bestaaende af Medlemmer, valgte af Regjeringen og Thinget, for at undersøge, hvorvidt alle de mange Reclamationer, der fremkom fra forskjellige Sider, vare berettigede eller ikke. Dette mødte imidlertid Modstand fra Ministeriet, som tog sit Forslag tilbage og erklærede sig beredvilligt til, naar en vis Sum blev stillet til dets Disposition, at benytte den til at afhjælpe de Ulemper, som vare fremkomne ved Krigens Ophør. Til denne hele Række af Officerer, som jeg her omtaler, og hvoriblandt der findes flere af Armeens meest fortjente Mænd, er der, saavidt jeg kan see, endnu ikke taget noget Hensyn, og jeg skulde derfor meget ønske, at den ærede Minister vilde tage denne Sag under fornyet Overveelse, og at det maatte blive tilkjendegivet os, ad

hvilken Vej vi kunne forfølge den Sag, som vi ansee for saa særdeles vigtig, og for hvilken, efter min Overbeviisning, en høi Grad af Retfærdighed taler.

A. Sage: Udvalgets Bemærkninger med Hensyn til de mindre Dele af Statsgjælden grunde sig paa, hvad der allerede forrige Aar her i Salen blev forhandlet. Man fandt nemlig i en Bemærkning af Statsrevisionen, at en af disse mindre Gjældsposter havde paa draget omtrent 920 Rd. i Provisioner og Omkostninger, eller omtrent $1\frac{1}{2}$ pCt. af Capitalens Beløb. Der blev forlangt Oplysning derom af den daværende Finantsminister, men den Oplysning, han gav, var i den Grad ufuldstgjørende og uklar, at man iaar har taget sig den Frihed at henlede Finantsministerens Opmærksomhed paa disse mindre Gjældsposter. Den høitærede Finantsminister bemærkede, at denne Gjæld var uopsigelig fra Statens Side, og, da jeg ikke kjender Laanecontracten, saa maa jeg antage, at det er Tilfældet; men jeg haaber dog, at den høitærede Finantsminister vil være enig i, at man nu sædvanligviis, og vistnok med Grund, antager, at ingen Gjæld, uden ganske særlig og aldeles udtrykkelig Bestemmelse derom kan eller bør betragtes som uopsigelig fra Statens Side.

Finantsministeren: I Laanecontracten, angaaende det omtalte Beløb, der, som det vil erindres, kun er en enkelt af de forskjellige Poster, hvoraf den omtalte Gjæld bestaaer, er den Passus indført, at Capitalen skal henstaa fra begge Sider uopsigelig til evig Tid.

Da Ingen flere begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved:

1) § 20 saalydende:

Til Statsgjældens Forrentning og Afbetaling bevilges Kongeriget's Andeel, $\frac{3}{5}$ af 7,425,500Rd., med nedenstaaende 4,455,300Rd. vedtoges eenstemmigt med 76 Stemmer.